

# РЕШЕНИЕ

№ 8112

гр. София, 22.12.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.12.2023 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова**

**ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева**

**Елена Попова**

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9733** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на арх. К. П. – Главен архитект на Район „К. поляна“ - СО против Решение без номер от 16.08.2023 г., постановено по АНД №5157/2022 г. на СРС, НО, 21-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №С-3-4/03.02.2021 г. на Началника на РДНСК при Дирекция национален строителен контрол. Със същото на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000,00 лева за нарушение на член 41, ал.2 от ЗУТ и осъществен състав на чл.232, ал.1, т.2 ЗУТ.

Твърди се, че оспореното решение е неправилно, като постановено при нарушение на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1, НПК. В тази връзка касаторът счита за неправилни изводите на СРС за устанавеност на административно нарушение, доколкото второстепенните постройки на допълващо застрояване, за които се изисква издаване на виза за проектиране, са посочени в разпоредбата на чл.46, ал.1 ЗУТ, сред които е и септичната яма. В процесното разрешение за строеж е разрешено изграждането на изгребна яма, което счита, че е различно от септичната яма и доколкото в разпоредбата на чл.87, ал.1 ЗУТ, в редакцията към датата на издаване на РС, не е било предвидено, че тези съоразения следва да отговарят на изискванията на чл.41 и чл.47, ал.2 ЗУТ, то към онзи момент издаването на виза за проектиране за тяхното изграждане не е било необходимо. Освен това в касационната

жалба се твърди, че СРС не е отчетел допуснатите съществени нарушения във формата на АУАН и на НП, изразяващи се в липса на датат и място на нарушението, както и липсата на съответствие между посочените за нарушени разпоредби в АУАН и в НП. В АУАН е посочена само разпоредбата на чл.41, ал.2 ЗУТ, докато в НП освет тази, фигурира и разпоредбата на чл.232, ал.1, т.2 ЗУТ. Според касатора това е довело до неяснота относно приетото за извършено нарушение и е ограничило правото му на защите. По тези съображения, подробно мотивирани и поддържани в съдебно заседание, се иска отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него НП.

Ответникът Началника на РДНСК – С., в представен отговор на касационната жалба, оспорва същата с подробно изложени доводи за нейната неоснователност, които се поддържат и в съдебно заседание от пълночощника му юрисконсулт Й. Д.. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, поради което решението на СРС като законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е и основателна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №С-3-4/03.02.2021 г. на Началника на РДНСК при Дирекция национален строителен контрол, с което на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лева за нарушение на член 41, ал.2 от ЗУТ и осъществен състав на чл.323, ал.1 т.2 ЗУТ, за това, че е издал Разрешение за строеж №7/27.11.2020 г., в което освен изграждането на жилищна сграда е разрешени и изграждането на изгребна яма, за която не е издадена виза за проучване и проектиране, която виза, според АНО се явява задължително условие при издаване РС..

На основание събраните в хода на процеса писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка, а именно: На 10.09.2020 г. от Главният архитект на Столична община е издал виза за инвестиционно проектиране на едноетажна жилищна сграда с макс. Нккк.7 м. за поземлен имот с идентификатор 68134.1111.462. Издадена е виза за проучване и проектиране от 21.05.2020 година от Главния архитект на район „К. поляна“ –СО за двуетажна жилищна сграда и гараж. Главният архитект на район „К. поляна“ архитект К. П. е издал разрешение за строеж на „Жилищна сграда с изгребна яма“ №7/27.11.2020 г., находящ се в поземлен имот с идентификатор 68134.1111.462, планоснимачен район Западен район, пл. № 888-стар, район К. поляна-СО. Съгласно условия за присъединяване към водопроводна мрежа, издадени от „Софийска вода“ АД от 05.06.2020 г., в района няма редовно изградена и въведена в експлоатация канализация. Съгласно одобрения инвестиционен проект, част „ВиК“ и ситуация в част „архитектура“, предвид липсата на канализация в района, отводняването на

сградата е предвидено да се извършва в изгребна яма, която представлява неразделна част от канализационната инсталация в сградата. При извършена по реда на чл.156 от ЗУТ проверка от длъжностно лице в РДНСК относно издаденото разрешение за строеж е констатирано, че не е издадена виза за проучване и проектиране на изгребна яма. Съставен е констативен протокол № РС-КП-3452/1/ от 11.12.2020 година. Със заповед № ДК-11-С -24/от 11.12.2020 г. на Директора на РДНСК към Главна дирекция „Строителен контрол“ при ДНСК издаденото разрешение за строеж на „Жилищна сграда с изгребна яма“ № 7/27.11.2020 г. на Главния архитект на район „К. поляна“ е отменено. Съставен е АУАН №С-3/19.01.2021 г. за нарушение на член 41, ал.2 от ЗУТ. Въз основа на него било издадено обжалваното НП.

След цялостна проверка на обжалваното НП въззивният съд е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват формално основание за отмяна на НП. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в срока по чл.34 ЗАНН. СРС не е възглеждал възраженията на жалбоподателя за допуснати в хода на АНП съществени нарушения, касателно формата на акта и в частност липса на датат и място на извършване на нарушението и липсата на съответствие между посочените за нарушени разпоредби в АУАН и в НП. Видно от Решение №20207342/04.11.2021 г., постановено по АНД №2663/2021 г. на СРС, тези нарушения са били основание процесното НП да бъде отменено. При касационното обжалване на това решение съставът на касационната инстанция е приел, че същите не са съществени, поради което решението е отменено и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Именно при това ново разглеждане е постановено процесното решение, при което въззивният съд е бил длъжен да се съобрази с тълкуването и прилагането на закона от касационната инстанция, съобразно разпоредбата на чл.224 АПК.

При извършена преценка за материалната законосъобразност на оспореното пред него НП въззивният съд подробно е разгледал законодателната уредба на ЗУТ касателно издаването на виза за проучване и проектиране по отношение на допълващото застрояване и в частност на водоснабдителни и канализационни мрежи, вследствие на което е приел, че визата за проектиране по чл. 140, ал. 3 от ЗУТ (каквото е процесният случай) се явява задължителна за издаване на разрешението за строеж по аргумент на чл.142, ал.1 от ЗУТ. Главният архитект на район „К. поляна“ - СО е следвало на основание член 140, ал.3 вр. чл.41, ал.2 от ЗУТ да издаде виза за проучване и проектиране на изгребна яма, което същият не е сторил. Посочените във възражението доводи, че пълномощникът на възложителя е отказал да подаде молба за издаване на тази виза, съдът е приел за неотнормимо към въведеното от законодателя изискване по чл.41, ал.2 от ЗУТ, чийто адресат е Главният архитект на район „К. поляна“ - СО. Мотивирал се е и с разпоредбата на чл.87, ал.1 ЗУТ, според която в населени места и селищни образувания или в части от тях без канализация битовите отпадъчни води в имоти, предвидени с подробен устройствен план за ниско застрояване, се заустват във водоплътни изгребни ями или се заустват и пречистват в съоръжения за пречистване на образуванията в имотите отпадъчни води. Посочил е, че второто изречение на член 87, ал.1 от ЗУТ предвижда, че водоплътните изгребни ями и съоръженията за пречистване на образуванията в имотите отпадъчни води следва да отговарят на изискванията на чл. 41 и чл. 47, ал. 2 от ЗУТ, което отново вменява задължение на Главния архитект на район „К. село“ да издаде виза за проучване и проектиране на изгребна яма. По тези аргументи е прието, че нарушението е

извършено и установено в хода на съдебното производство. СРС е приел, че правилно е определен и размерът на глобата по чл.232, ал.1, т.2 от ЗУТ в законоустановения минимум от 1000 лева предвид липсата на отегчаващи административнонаказателната отговорност обстоятелства и тежестта на нарушението. При тези мотиви НП е потвърдено.

След като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, XXI касационен състав на Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Правилен е и крайният извод на въззивния съд за законосъобразност на процесното НП. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Доколкото доводите за допуснати в хода на АНП съществени процесуални нарушения са били разгледани в касационното производство по обжалване на първото постановено по казуса съдебно решение, в което са приети за неоснователни, СРС правилно не се е произнасял изрично по тях, тъй като съобразно разпоредбата на чл.224 АПК изводите на касационната инстанция за липса на допуснати съществени процесуални нарушения са били задължителни за съда при по-нататъшното разглеждане на делото. В тази връзка и с оглед наведените от касатора твърдения следва да се посочи, че непълнотата в правната квалификация на нарушението в АУАН, изразяваща се в непосочване на разпоредбата на чл.232 ЗУТ и добавянето му в НП не е съществено процесуално нарушение. Това е така, защото привлеченото към административнонаказателна отговорност лице е разбрало за повдигнатото му обвинение от словесното описание на нарушението, идентично описано в двата акта, направило е възражения, следователно е разбрало в извършването на какво нарушение е обвинен. Предвид това правото му на защита не е било нарушено.

Настоящият съдебен състав счита за правилни и обосновани изводите на въззивния съд за установеност на вмененото на касатора административно нарушение. Гл. архитект на Район „К. поляна“ – СО е санкциониран за това, че е издал Разрешение за строеж №7/27.11.2020 г., в което освен изграждането на жилищна сграда е разрешено и изграждането на изгребна яма, за която не е издадена виза за проучване и проектиране, която виза, според АНО се явява задължително условие при издаване РС. Спорният по делото въпрос е дали за издаването на РС за разрешеното изграждане на изгребна яма, като част от канализационната инсталация на сградата, е било необходимо и задължително издаване на виза за проучване и проектиране по чл.140 ЗУТ, каквато безспорно в случая не е била издадена.

Изгребната яма е елемент от техническата инфраструктура, допълващо застрояване и представлява строеж по смисъла на §5, т.38 ДР на ЗУТ, както правилно е приел и СРС. В чл.41, ал.1 ЗУТ е посочено, че допълващото застрояване в урегулирани поземлени имоти се състои от спомагателни, обслужващи, стопански и второстепенни постройки към сградите на основното застрояване и се разрешава в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план. В процесния случай не е спорно, че изграждането на такава не е било предвидено с ПУП, поради което и съобразно разпоредбата на чл.41, ал.2 ЗУТ такова допълващо застрояване е следвало да бъде допуснато с виза за проучване и проектиране по чл.140 ЗУТ. Настоящият съдебен

състав приема, че разпоредбата на чл.41, ал.2 ЗУТ е относима към всички второстепенни постройки на допълващото застрояване, а не само към изброените в чл.46, ал.1 ЗУТ. Това е така, тъй като в тази разпоредба /чл.41, ал.2/ не са посочени лимитативно обектите от допълващото застрояване, за които е относима. Съдът намира, че на само за изброените в разпоредбата на чл.46, ал.1 ЗУТ второстепенни постройки на допълващо застрояване е необходимо издаване на виза за проектиране, съобразно предвиденото в чл.41, ал.2 ЗУТ. От съдържанието на разпоредбата е видно, че същите са относими към възможността такива да бъдат изградени в УПИ за ниско жилище и вилно застрояване. Същото се отнася и за предвидените в чл.87, ал.1 ЗУТ водоплътни изгребни ями. В тази разпоредба, към датата на извършване на нарушението, е било предвидено, че в населени места и селищни образувания или в части от тях без канализация битовите отпадъчни води в имоти, предвидени с подробен устройствен план за ниско застрояване, се заустват във водоплътни изгребни ями или се заустват и пречистват в съоръжения за пречистване на образуванията в имотите отпадъчни води. При така направеното тълкуване на правната уредба се стига до извода, че за обектите и съоръженията от допълващо застрояване, които представляват строеж и изграждането им не е било предвидено с ПУП, то се допуска с виза за проучване и проектиране по чл.140 ЗУТ, съобразно предвиденото в разпоредбата на чл.41, ал.2 ЗУТ. И след като в случая по отношение на разрешената с РС изгребна яма не е била издадена такава виза, то следва изводът, че Разрешение за строеж №7/27.11.2020 г. е било издадено в нарушение на чл.41, ал.2 ЗУТ.

Разпоредбата на чл.232, ал.1, т.2 ЗУТ предвижда, че се наказва с глоба от 1000 до 5000 лв., ако по друг закон не е предвидено по-тежко наказание, длъжностно лице, което съгласува, одобри или издаде строителни книжа в нарушение на този закон, на актовете по неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството, както и на действащите устройствени планове. Като е издал Разрешение за строеж №7/27.11.2020 г., в което е разрешено изграждането и на изгребна яма, без издадена виза за проучване и проектиране на същата, съобразно изискването на чл.41, ал.2 ЗУТ, касаторът е осъществил състава на вмененото му нарушение. Предвид това правилно е санкциониран с предвидената в закона глоба в минимален размер.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ДНСК, която е ЮЛ, чийто орган е издал НП, съгласно чл.2 от Устройствения превилик на ДНСК, се дължат разноски в производството на основание чл.37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд София-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3896/16.08.2023 г., постановено по АНД №5157/2022 г. на СРС, НО, 21-ви състав.

ОСЪЖДА К. Н. П. от [населено място] да заплати на Дирекцията за национален строителен контрол деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.